

24 år – og en lille smule mere

Der var engang ... Og forhistorien er kun interessant for de involverede. Men det endte, eller startede, med en græsplæne, fire pinde og en snor.

Amtet havde lånt os en grund på Lindegårdsvej, der skulle 2 leasede pavilloner sættes sammen til en lille skole. Den skulle være sort med hvide vinduesrammer og lysegrå linoleumsgulve.

Det var sommerferie, de første børn var indskrevet, med pasningsgaranti, men der var kun græsplænen, de fire pinde og en snor. Men vi havde heldigvis Helle, og Helle mors og fars have os så gik det alligevel.

Og skolen kom, dumpende ned fra himlen fra en kæmpe-kran. Og den var det smukkeste, vi havde set, både udefra og inde.

Der blev indrettet med genbrugssager, hentet fra andre institutioner, og vi brugte week-ender på at køre rundt og krejle os til alskens møbler, papir og farver.

Og forældrene gjorde i stand. Malede, skruede hylder og opslagstavler op, lagde sten til gårdsplads.

Der var et enkelt UPS. Der var ingen toiletter. Men vores søde naboer, den lille kirke, lånte os en nøgle så vi kunne benytte kirkens. Besøg i kirken foregik holdvis, og da efteråret satte ind med regn og mudder og snavs på kirkens gulv, fulgte gulvvask efter som en naturlig ting efter hvert besøg. Endelig fik vi vores egne to udendørs. Som i gamle dage gik man ” i gården ”.

Starten gik med 36 børn og 4 voksne og Helle om eftermiddagen.

Så reagerede Herning. Hetz, avisskriverier, Herning Lærerforening med røde faner udenfor en morgen. Man kunne ikke finde ud af, om vi var en ”discount-skole”, hvor lærerne arbejdede gratis eller en eliteskole for de riges børn.

Beskyldningerne fløj gennem luften og i skrift i Herning Folkeblad. Vi var enige om ikke at synke ned på samme niveau, så vores formand, Lars Rasch, serverede nybagte boller til den røde fanevagt. Og så ebbede det ud.

Og vi voksede. Flere pavilloner blev lagt til, flere børn kom til og flere lærere ansat. Det blev for småt og vi ville gerne have vores eget.

Et arkitektfirma lavede udkast til vores drømmeskole. Den skulle ligge på grunden ved siden af. Men vi ramtes af realiteterne. Dræning af grunden, sikringsrum og bygning. 11millioner kroner. Og der var ikke engang 1 million kr. i kassen.

Så vi fandt en billig, midlertidig løsning.

En nedlagt fabrik på Thrigesvej. På dispensation p.g.a. forurening.

Og så kom forældrene på arbejde igen.

Rev vægge ned, byggede vægge op, malede og satte de uundværlige opslagstavler op.

Det blev tåleligt.

Men på et tidspunkt vil man gerne have foden under eget bord. Og der var efterhånden tilstrækkelig med penge i kassen til, at vi kunne lede efter noget blivende. Og det blev så Kaj Munksvej.

Og der kom forældrene *virkelig* på arbejde. Men vi kunne se mulighederne i bygningen. Og mange år er gået med ombygning, forandring og forbedring. En evig proces der nok aldrig stopper.

Men en skole er ikke en lille, sort træpavillon eller et fint gult murstenshus.
En skole eksisterer ikke uden de mennesker, der befolker den.

Og igennem alle disse år har mange voksne og mange, mange børn været med til at skabe den 25 år lange historie, som Bifrost er.

Det har været interessant at se i bakspejlet, at et begreb som "traditioner" helt af sig selv vokser ud af intet. Og der er skabt mange traditioner i løbet af de 25 år.

Nogle helt fra starten, andre har sneget sig ind undervejs. Men der er mange: 1. skoledag, sidste skoledag med fælles "skovtur", lærerfester, forældrefesterne ikke mindst, studieture, motionsdag før efterårsferien med bjerge af frugt, lejrskole for hele flokken, en tur der indeholder sine egne traditioner så som fodboldkamp mellem lærere og 9. klasse, "smuglerløb", badning i Limfjorden for de ældste, hvor koldt det endnu måtte være, 2. klasses drenges "manddomstur", lærerhygge i yngste trins huset, fælles løb for alle børn. Der er også sommeremnet, morgensang og Bikuben.

Vi har altid vidst, at Børneskolen Bifrost er en speciel skole. Og skulle vi ikke selv have opdaget det, kan de mange gæster, der gennem årene har besøgt skolen, fortælle det.

Der har været rigtig, rigtig mange svenske gæster. De har besøgt skolen, mange har fået et umiddelbart indtryk af arbejdet med børnene i skoletiden og alle har fået et grundigt foredrag om skolens værdigrundlag, de pædagogiske omdrejningspunkter og det praktiske arbejde. På et tidspunkt blev der optaget 4 film af vores arbejde, som blev vist i svensk TV (og vist endda blev genudsendt).

Seneste kontakt er til Tyskland, hvor vi har et fint samarbejde i gang med en nybygget skole.

Og mange lærere har gennem årene rejst især Sverige og Norge tynde med tasker fyldt med transparenter af arbejdet hjemme på skolen (tiden før power point).

Alle disse ting har medvirket til at udvikle skolen til det, den er i dag.

Og stadig er det vigtigste det levende indhold. De mennesker, der til enhver tid befolker stedet.

Det er som at synge i kor.

Man kan ikke altid høre sin egen stemme, ikke altid definere den i forhold til de andre, men man ved, at man bidrager til det fælles udtryk, at man er en del af hele korets klang.

Det har været et privilegium at være en del af dette i 25 år, det har været fagligt og personlighedsmæssigt udviklende, det har været fantastisk at have haft "fingre" i så mange børn og have mødt så mange utrolige forældre. Og hver dag møde et lærerkollegium med humor, glød og empati, der brænder for det samme alle sammen.

Det første store emne for 25 år siden var "Den uendelige Historie" af Michael Ende. Og jeg håber, at Bifrosts historie bliver til en uendelig historie, der kan fortsætte og fortsætte.

Lene

Lene Gades tale til kollegerne, da hun gik på pension sommeren 2011